

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ. — Συνδρομή προπληρωτέα στὴν Ἑλλάδα 12 δρ στὸ δέξο τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7 — 8 χιλιάδες φύλλα. Γιὰ κάμμιὰ καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γνωστοποιήσεις. Κάμμιὰ καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν επιστρέφεται. Ὅσοι μὲς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφυσσις κάμμιὰ δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 24 Ἰουνίου 1884

Ἀριθ. 122+140

Ὁ δημοτικὸς

πάρεδρος κ. Κυπαρίσσης πῆγε προχτὲς στὸ νοσοκομεῖο νὰ ἐξετάσῃ πῶς ἔγινε ἡ ἐφοδος τῆς ξεγυμνοσᾶς τῶν ρουχῶν του τοῦ αὐτοσκοποθέντος λωταρτζῆ. Ἐνας τοῦ εἶπε: — Καὶ δίνεις πίστι εἰς τὰ γραφόμενα τοῦ Παληανθρώπου;

— Καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Κυπαρίσσης, διότι αὐτὸς ποτὲ ἀνεξέταστα δὲν γράφει.

— Αἶ ἐγὼ σοῦ λέγω, ὅτι ὁ μόνος σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ ἐξευτελίσῃ ὅλα τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, ἀλλὰ κάμμιὰ ὦρα θὰ.....

Ὁ κ. Κυπαρίσσης ἔκαμε ἐξετάσεις ἀπὸ τὰ τετάρτα πάτρα τῶν ἐξετασθέντων εὐγανε τὴν ἔννοια τῆς βρωμοδουλειᾶς. Ἀλλὰ, ἀδερφέ Κυπαρίσση, τί πονοκεφαλᾶς νὰ κάνῃς ἐξετάσεις στὸ νοσοκομεῖο, ποῦ ὡς ἔνοχοι αὐτοὶ ὅλα θὰ σοῦ τὰ κρύψουν; πᾶγαινε στὸ παντοπωλεῖο τοῦ ἐντιμοῦ συμπολίτη μας Δ. Παλαντωνοπούλου καὶ κεῖ θὰ μάθῃς τί μοῦ εἶπαν τέσσεροι μάρτυρες ἐνώπιον ἄλλων δέκα ποῦ μαζεύτηκαν καὶ ἀκουαν τὰ διατρέξαντα καὶ ἐφριτταν καὶ ἀγανακτοῦσαν. Νέ τα σκέτα.

Ὁ ἐξυθροισθὴς Παληάνθρωπος ἀπὸ μιὰ παληογυναίκα, χωρὶς λόγο, δὲν θὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτοῦ του ἱκανοποιημένον, ἂν δὲν τὴν δῇ παυμένη, ἐκεῖνη τὴν φαύλη νοσοκόμα ποῦ ἔδειξε τὰ σκέλια της καὶ εἶπε, ὅτι ἐκεῖ μὲ γράφει.

Ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησι, ὅτι ἐγὼ γυρεύω τὸν ἐξευτελισμὸ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἀπαντῶ ὅτι:

Ὁ Παληάνθρωπος εἶναι Δύναμις ἠθικοποιητικῆ, ἡ δὲ Δύναμις του αὐτὴ συνίσταται ἴσα ἴσα στὴν Ἀλήθειαν:

Ἐγὼ, ξεκαθάρισα ἀκριβῶς τὸ πολιτικὸν νοσοκομεῖον ἀπὸ τὸς κίς λέραις ποῦ ἦταν μέσα καὶ ἀποκάλυψα τὰ περιπεπληγμένα καὶ τοῦ νοσοκομείου τῶν γυναικῶν καὶ τὸ ξεκαθάρισα μὲ τὴν δύναμι τῆς ἀληθείας ἀπὸ ὅλαις τῆς λέραις ποῦ ἦταν μέσα, ἐγὼ ἀποκάλυψα τὰ μακαραλίκια τοῦ νηπιακοῦ νοσοκομείου, καὶ ξεπαστρέφτηκαν ἡ λέραις ποῦ ἦταν μέσα, ἐγὼ ξεσκέπασα τῆς γυναικοκαυγάδες καὶ τὰ ἄλλα τοῦ Ἀρακείου, καὶ πάφτηκαν διευθύντρια καὶ ὑποδιευθύντρια, ἐγὼ ξεσκέπασα τὰ φοβερὰ πάθη ποῦ ἔβρασκον τῆς Μαγδαλινῆς στὸν Περαιᾶ καὶ τῆς κουρβαλοῦσαν κατὰ πάγματα καὶ συντάγματα ἀπάνω στὸ νοσοκομεῖο πρὸς σωτηρία τοῦ κόσμου, ἐγὼ ἔφερα τὰς αἰσθητικὰς ἀπορροαίς στὸ Πολυτεχνεῖο, ἐγὼ εἶπα ὅτι στὸ Ὄρειο ὁ Σταγκκαπιᾶγκος εἶναι αἰσχροῦς, ὅπως καὶ αἰσχροῦς ἔφυγε. Ἰτέλος ἐφριξὰ τὰ δὴ-

χτυα τῆς ἀληθείας παντοῦ, καὶ στὸ Πτωχοκομεῖον καὶ τὸ Ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν, καὶ στὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῶν κορατιῶν, καὶ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Χατζῆ Κώστα καὶ Πανεπιστήμιον καὶ ἀνάκοφα προσωρινὰ τὸ ἐναντίοντων βουλευμα, διότι δὲν ὑπάρχουν καὶ πολλαὶς ἀποδείξεις κατηγορίας.

Κι' αὐταὶ μὲν ἡ διορθώσεις εἶναι σταγόνες μεσ' τὴν θάλασσα τῆς διαφθορᾶς, ἂν πλήρωνες δὲ νὰ τυπώτῃ ἓνα φύλλο σὰν τὸν «Χρόνος» τοῦ Λονδίνου, τότε θὰ ἔβλεπες ποῖα ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας τοῦ «Παληανθρώπου».

Λυποῦμαι, ὅτι ἀναγκάστηκα νὰ ἐπαινέτω τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ τοῦτο τὸ θεωρεῖ ὡς χρέος ἀπαραίτητον καὶ ὁ Δημοσθένης καὶ ὅλοι οἱ ρωμαῖοι σοφοὶ, οἱ ὅποιοι λέγουν, πῶς ὅποιος σκαίως ὑβρίζεται, ἤγουν ἐξεπίτηδες καὶ μὲ ἀχρεία λόγια, πρέπει ὁ ἴδιος νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν του πλέκοντας τὸν στέφανον τῆς ἰδίας του ἀρετῆς, τὴν ὅποια γυρεύουν οἱ ὄχληροὶ ἄνθρωποι νὰ καταστρέψουν.

Ἄλλοιῶτικα ἤθελα νὰ τὰ γράψω καὶ μὲ ἄλλη ἱπποτικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ δὲν ἔχω οὔτε κέρι, οὔτε ἀξίξει τὸν κόπο. Ἐς ἄλλοτε τὰ σπουδαῖα, ὅποτε θ' ἀναγνωρίσουν καὶ οἱ συκοφαντες τοῦ Παληανθρώπου τὴν εὐγενῆ ἐκδίκισιν αὐτοῦ.

Τὴν δύναμι τῆς ἀληθείας τοῦ Παληανθρώπου ἀνεγνώρισεν ἓνας κοτζῆμ Τρικούπης καὶ πῆγε καὶ ἔχασε τὸ κεφάλι του μέσα στὸ νοσοκομεῖον τῶν βλογιασμένων, καὶ σὺ, ἓνας τίποτας τολαιᾶς νὰ τὴν ἀμφισβητῆς; Πρίτεις;

Ὁ Γεῖννης

ὁ Καυκῶνης εἶναι στρατιώτης ἀπὸ κείνου; ποῦ μαζεύει ὁ Τρικούπης γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Πέλι. Προχτὲς, τὸν στρατιώτη αὐτὸν ζηλοπύλο καὶ κούρελιασμένον τὸν εἶχαν γραπώσῃ τὰ παιδιὰ στὸ Κολωνάκι καὶ τὸν γιουχαζῆσαν καὶ σαπιλεμονίζῃσαν αὐτὸς ἔχασκε μὲ μιὰ σπιθαμὴ γλῶσσα δέξο, εἶχε χάσει ὁ φουκαρῆς τὸν στρατιῶνα καὶ δὲν ἤξερε νὰ γυρίσῃ, διότι εἶναι βλάκας, ἤγουν ἡλίθιος, ἀνθρωπόμορφον ζῶον. Καὶ μὲ ταῦτα κρυφοὶ, τέτοια ὄντα τὰ κουβαλοῦν καὶ τὰ κατατάζουν στρατιῶτάς πρὸς τιμὴν τοῦ στρατοῦ, καὶ τὰ κρατοῦν σὲς τάξεις. Ὅταν συνίδενε αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἓνας κύριος καθότανε καὶ ξεκαρδίζετο σὲς γέλια, αὐτὸς ὁ κ. ἦτανε ὁ Α. Καραστίνιακης βουλευτῆς Ἀ. δόξου, ὁ δὲ ἡλίθιος στρατιώτης εἶνε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν Ἄνδρο. Τώρα σὲς παρακκλούμε μπορεῖτε νὰ μὲς πῆτε ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς Ἀνδριώτης εἶνε ποῖος ἡλίθιος;

Ο παππ
 Μηνά, στον Περαία που είναι στην Καστέλλα έχει λείει για σουκλού μια Μαγδαλίνη, οι δε γείτονες μη υποφέροντας μέσ τὰ μάτια τους νὰ τους μακαρέψουν, εσφορίστησαν διαδόλου σόφισμα τῆ σατανικῆ συνεργίᾳ. Ἀνοίξαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ταβάνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μιὰ τρύπα καὶ εἶγαν ἐτοιμο βραστό νερὸ ἅμα ἤθελαν δὴ τὸν παπὰ ν' ἀναπαρῆθῃ στὰς ἀγκάλας τῆς Δακλιδῆς τοῦ νὰ τοὺς ζεματίσουν καὶ τοὺς δὲ σὺν ποντικῶν. Καί, ὡ τοῦ θαύματος, γράπωσαν τὸν παπὰ σὺν τῷ γυναιῶ τοῦ, ἀμέσως τὴν τσουκάλια στὸ χέρι καὶ ἐρῶδες στὰ κεραμυδιὰ, ἀλλὰ ἡ διαβολογυναικίαν τοῦ τσουκαλοφόρου ἔδανε τῆς φωναίς, — Παπὰ θὰ σὲ ζεματίσουν, παπὰ εὐχα ὄζω. Τ' ἀκούει ἡ γειτονιά καὶ σηκώνεται ὅλη στὸ ποδῆρι, φαντασθῆτε πλέον τὰ γέλια καὶ τὸ κακὸ ποῦ εἶγαν, ὅταν μαθεύτηκε τὸ ἀποτογὸν στρατήγημα. Βρὲ παπὰ Μηνά, τί είναι αὐτὰ ποῦ σοῦ σκαρώνουν; Σ' ἔκαναν πλέον ρεζίλι, διάολο, καὶ γινώσι δὲν βάζεις; Τί σέβας θέλεις τώρα νὰ σὲ φέρνῃ τὸ ποίμνιό σου, ρεζίλι; Ἐχουν, λένε κι' ἄλλαις κασκαρικός νὰ σοῦ φτιασῶν, ἀναλαθῆνόντες αὐτοὶ νὰ σὲ τιμωρῶσιν, ἀπὸ ὁ Μητροπολίτης δὲν σὲ συμμάζει, καὶ καλὰ θὰ σοῦ κάνουν.

Κῶρο

Δῆμαρχε τοῦ Περαία, ἀμέλητες ὅπως διόλου τὴν καθαρὴ τῆς πολιτείας ἐνῶ ἡ κυρία χολέρα μὲς ἀντικρούει καὶ τρίζει τὰ δόντια τῆς. Συνεννοήσου μὲ τὸν ὑπαστυνόμο καὶ πῆς τοῦ νὰ μὴν ἀφίρῃ νὰ σφαζοῦν μέσα στὰ πόλι καὶ γῆδρον καὶ ξεκοιλιάζον. Ἐκεῖνο τὸ μαῦρο οὐρητήριο ποῦ είναι σὺν χάρου στὴν πλατέα τοῦ Ἀπόλλωνα βρωμολογᾷ, ὡς καθὼς καὶ ὁ φοβερός κοπρῶνας ποῦ εἶναι ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν φεμπρῆκα τοῦ Καπρῶνα. Διῶρθωσε δὲ καὶ στήσε ἕνα ἀνθρωπινὸ φανάρι ἀπάνω σὲ κείνο τὸ σιδερένιο παλούκι ποῦ εἶναι στὸ κέντρο τῆς πλατείας τοῦ τελωνείου, νὰ μὴ σπάζουν τὰ μούτρα τῶν οἱ ἀνθρώποι ἀπάνω. Περιμένετε, ἀδερφέ, νὰ χαλάσωμε τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὲς κάνετε ἕνα καλὸ; Τί χάλικ εἶναι αὐτὰ; θὰ μὲς φορῆσετε χωρὶς παπὰ.

Γιατί

κύρι γυμνασιάρχε τῶν Τρικαλλῶν ἀφίρεις τὸν καθηγητὴ Ἰωαννίδη καὶ κάνεις μάθημα ἰδιαιτέρο σὲ μερικοὺς μαθητὰς τῆς τάξεως τοῦ παραινῶμας; Αὐτοὶ ποῦ κάνουν αὐτὸ τὸ νόμο θὰ πῆ πῶς κἀτι ἤξεραν. Τώρα ξέρουμε ὅτι σεις οἱ δασκάλοι εἶστε ὅλοι φουκαράδες καὶ ὅτι χωρὶς κἀτι ἰδιαιτέρα ξεψυχνίσματα τῶν μαθητῶν δὲν μπορῆτε νὰ ζήσετε σὺν ἀνθρώποι, ἀλλὰ, ποιὸς σὰς εἶπε νὰ γίνετε δασκάλοι, δὲν γινώσαστε παπαδες, ἤ γινώσαστε ντελεχευανδῆδες. Ἐλα κάνετε παραδόσεις ἀλλὰ κρουφὰ νὰ μὴ σὰς βλέπουν, καὶ κἀνέναν ἄλλο μαθητὴ νὰ μὴ προβιάζετε παρὰ μόνον ὅσους παραδίνετε καὶ ἄς ἦναι μακάρ, κούτσουρα καὶ χαϊβάνια καὶ μπέτ, σύμφωνα μὲ τὸ δασκαλικὸ μερικῶν δίκαιο, τὸ ὁποῖον πιστεύουμε νὰ ἀκολουθᾷ πιστῶς, καὶ ὁ καθηγητῆς σου Ἰωαννίδης. Μπραβίσιμό του οὖν.

Εἶδοποδείξης

Ἐκεὶ λείει στὸ Ψυρὴ καὶ ἀντικρὺ στὸν Ἅγιο Δημήτρι βγαίνουν κάθε βράδυ φαντάσματα καὶ πετοῦν πέτρας ἀπὸ μιὰ ταράτσα, ὥστε προσέχετε ὅσοι περνάτε ἀπὸ κεῖ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ. Ἄλλο κακὸ πάλι τοῦτο.

Ἐνας

μὲς γράφει χίλια μύρια γιὰ ἕνα δῆμαρχο ποῦ κάνει στὸ χωριὸ του. Ποῖο χωριὸ; Ἐρῶ γώ; Τίποτα οὔτε χωριὸ ἀναφέρει αὐτὸ τὸ χωριάδικο ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ δῆμαρχος, ὥστε παρὰ νὰ τρέχωμε ἐμεῖς νὰ τὸν βροῦμε ἄς βουρλιζέται ἐκεῖνος καὶ ἄς ξαναγράψῃ βάνοντος καὶ τὸν τόπο καὶ τὴ χρονολογία. Μὰ τί κουταμάρα ποῦ δέρνει μερικοὺς.

Τοῦ

Ἀκέρπου Ἀντωνίου ἀπὸ τὰς Θήβης τοῦ κατέθηκε μιὰ μεγάλη

ιδέα στὸ κεφάλι καί μὲς παρακαλᾷ νὰ τοῦ ποῦμε τοῦ Τρικουπῆ νὰ τὴν βάνῃ σὲ ἐνέργεια. Ἄντις, λέει, ποῦ μὰς λύσσαξε στοὺς φόρους καὶ στὰ δάνεια, νὰ κάνῃ νόμο νὰ ἀφίρουν οἱ ὑπάλληλοι ἕνα μῆνα μιστὸ στὸ κουβέρνο ἀπὸ τὸν ἐλάχιστο κλητῆρα ὡς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπειτα, ἐδῶ εἶναι ἡ μεγάλη ἰδέα, νὰ βάνῃ λέει κεραλιᾶτικο φόρο 500 δρ. σὲ κάθε νέο ποῦ φτάνοντας τὰ 30 χρόνια καὶ δὲν παντρεύεται. Ἐτοῖ ὄχι μόνον θὰ αὐξάνε φοβερὰ ὁ πληθυσμὸς στὸ κράτος ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν κορίτσα ἄντις νὰ φιλοῦν κατορημένες ποδιαίς γαμπρῶν, θὰ τρέχουν ἐκεῖνοι νὰ τοὺς γυρεύουν τὰ κορίτσα, καὶ ἔτσι καὶ οἱ νέοι δὲν θὰ χτυποῦσαν ξένες πόρτες καὶ οἱ φτωχοὶ ποῦ δὲν ἔχουν νὰ δόσουν προίκα στὰ κορίτσα τους, θὰ ἔπαυαν νὰ τὰ στέλνουν γιὰ νὰ ψωμοζήσουν, ὅζω ἀπὸ τὰ σπίτια τους ἐνῶ τὰ στέλνουν ἀγνὰ καὶ ἀμόλυντα τὰ δέχονται πίσω μὲ ἕνα δυὸ ζευγάρια παιδιὰ.

Αἱ πῶς σὰς φαίνεται αὐτὴ ἡ Θηβαϊκὴ μεγαλοφιλοσοφία; Ἐμένα δὲν μοῦ φαίνεται ἀσχημὴ καὶ ἄς κατέθηκε καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἄλλὰ ἔλα πάλι ποῦ ὅταν παντρευτοῦν ὄλαις ἡ δούλες καὶ δὲν θάξουν οἱ χρυσογάρδοι δούλες καὶ θάσηκωθουν νὰ φύγουν καὶ ρημαζῇ ὅλη ἡ Ἑλλάδα καὶ κλάψῃ ἡ Βενετία ποῦ ἔχασε βελῶνα.

Ἄς ἦναι ἐγὼ ἔλεγα πῶς ὅλοι σεις οἱ ἐπαρχιώται πῶς ἔχετε κλοῦθιο κεφάλι, ἀλλὰ τώρα παρατηροῦμε πῶς δὲν ἔχετε οὔτε κοκκόρου μυαλὸ μέσα. Κρίμα στὸ τόσο γράψιμο. Ἄλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε, μπορεῖ καὶ πάλι νὰ τὴν βοῆ αὐτὴ τὴν γινώμῃ ὁ Τρικουπῆς ὀρθῇ καὶ τὴν βάνει σὲ ἐνέργεια, διότι καὶ τὸ κεφάλι αὐτοῦ ὅλα τὰ ἀδύνατα γυρεύει καὶ τῆς μεγάλας κουτομάρες.

Ὁ αὐθάδης

εἶνε καὶ κακοῦθης, ὁ δὲ κακοῦθης καὶ τολμηρός. Ἐνας τέτοιος ἐφάνηκε εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς μουσικῆς τοῦ Ἀρσακίου ὁ Ἀριστ. Δασκαλάκης, ὁ ὁποῖος πῆγε καὶ χῶθηκε καὶ θρονιάστηκε μέσα στῆς γυναικῆς καὶ μὲ τὴν μεγαλειότερη ἀδιαντροπία καὶ ἀρχισ καὶ τῆς ἐπιθεωροῦσε κατὰ μούτρα, ὡς ποῦ ἀναγκάστηκαν καὶ τὸν πέταξαν μετὼν κλητῆρα σὺν κοπρῶσκυλο ὄζω, διότι ἐτόλμησε νὰ βροῖσῃ ὄλους, κλητῆρας καὶ ἐπιστάτριας σὺν μεγάλῳ γαϊδοῦρι ποῦ θέλησε νὰ φανῇ ὡς καὶ δείχτηκε.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ γκαρσονάκια κατάντησαν πλέον τόσο κυνικά, δηλαδὴ ἔχουν τόσο σκυλίσσα μούτρα, ὥστε καὶ τὰ παρθεναγωγεῖα καὶ ἐκκλησίαις τῆς πέρνουν γιὰ θέατρα καὶ μπουραρίαις ὅπου περιτριγυρίζουν σὺν κοπρίτες σὲ ποικανῆς νὰ χωθοῦν τὸ πλευρὸ. Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν πλέον αὐτὰ τὰ γκαρσονίδια τῆς ἔσχατης ἀπώλειας. Ἄθλιοι.

Κῶρον

Παναγιώτην Σάρλαν εἰς Βραβλα, ὄχι πρὸς τὸν παντοπόλην ἀλλὰ πρὸς τὸν ἄλλο τὸν ψεύτικο. Μὰ σοῦ εἶπα αὐτὰ ποῦ θέλεις νὰ μοῦ διδάξῃς σὺ περὶ σατυρογραφίας τὰ ἔχω γὼ γραμμένα καὶ πιδὸ καλλίτερα ἀπὸ ὅσα ἐστὶν ἐν τῇ πρώτῃ μου κωμῳδίᾳ μου τύπωσα ὅταν ἤμουνα 15 χρονῶν. Πῆρτην καὶ διάβασέ τὴν καὶ θὰ μάθῃς περισσότερα ἀπὸ ὅσα ξέρεις καὶ δὲν ξέρεις ποῦ νὰ ξεραθῆς. Ἄλλὰ ἔλα ἔδω σὺ ποῦ θέλῃς νὰ ὀμιλήσῃς περὶ ἠθικῆς, δὲν εἶσαι τάρτοῦφος καὶ κακοθησέστατος, ἀπὸ πῆρες ξένο ὄνομα, τοῦ Παναγιώτη Σάρλου καὶ ὑπογράφεις μ' αὐτὸ ἄντι τοῦ δικοῦ σου καὶ ἔκανες τὸν φιλήσυχο ἀνθρωπο καὶ πῆγε νὰ σκαρταδέψῃ βλέποντας νὰ γράφουν ἄλλοι μὲ τὸνομα τὸ δικό του καὶ ἔκανε ἕνα μερόνυχτο νὰ κοιμηθῇ; Οὕζω κλερσονοματᾷ. Βγάνε τὸ ἀληθινὸ ὄνομά σου στὰ φῶρα ἂν τολμᾷς καὶ τότε κουβεντιάζομε.

Μὰ

ἀδερφέ διευθυντῆ τῆς ἀστυνομίας δὲν μιλᾷς ἐκείνου τοῦ κοιμισμένου ὑπαστυνόμου τῆς Νεάπολις νὰ πάῃ νὰ δῇ τὰ ἀποπισινὰ τοῦ Νοσοκομείου τὰ χῶματα (ποῦ μ' αὐτὰ νὰ σὰς θάψουν), τὰ ὁποῖα εἶναι τώρα τέσσερον μῆνους ἐκεῖ. Μήπως καὶ τ' ἀφίρουν ἐξέπιτιδες γιὰ νὰ μπένουν μέσα στὸ νοσοκομεῖο οἱ μάγκες καὶ οἱ ἐρογολβοιγιά νὰ πιάζουν μὲ τῆς νοσοκό-

μισαίς καὶ νὰ μπάζουν καὶ οἱ μάγειροι τῆς δικαίς τῶν; Φαίνεται δὲν βλέπουν τὴν μπροστινὴ πόρτα καὶ ἀφίρουν τὰ χῶματα γιὰ πεινῆ σκῆλα.

Τώρα

ἀληθινὰ ποῦ ἔπεσε λόγος περὶ νοσοκομείου, εἰς κύρι Σηλυβριώτῃ ποῦ φαίνεται πῶς κἀτι θέλεις νὰ φανῆς πῶς κάνεις καλὸ, δὲν κάνεις πρότασι νὰ φτιασθῇ τὸ πεζοδρόμιον τοῦ νοσοκομείου ποῦ εἶναι χαντάκι πηνῆντα μέτρων μάρκος γεμάτο ἀκαθαρσία, εἶναι μιὰ συχασὰ νὰ περᾷ κάνεις ἀπὸ κεῖ. Κάνε ντὲ τίποτα, κουνήσου ντὲ θὰ σὲ εὐχαριστᾷ ὅλη ἡ συνοικία. Νὰ δοῦμε.

Ἐνας

πραπονιέται καὶ μὲς λέει, ὅτι ἄδικα κάνομε γράφοντες κατὰ τῶν χρυσογάρδων, γιὰ αὐτοὶ ἔκαναν τοῦ Ἀδραάμ καὶ Ἰσαὰκ τὰ καλὰ στὸν τόπο. Ἄς μὰς τὰ γράψῃ λοιπὸν νὰ δοῦμε ποῖα εἶναι καὶ νὰ τοὺς δώσωμε τὸ δικαίον, ἂν ἔχουν, ἄς προσεζῇ μόνον μὴπως καὶ πατήσῃ στὴ πῆτα.

Ὁ καλὸς

ἔμπορός μας Πατσιρᾶς ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὸν ὑπάλληλόν του Α. Λάπα γιὰ τὸν μισθόν του, τὸν ἔχαστουκίαισε, τὴν ἄλλη δὲμέρα ὁ χαστουκίαιρημένος ὑπάλληλος ἔμπουνοιάρισε τὸν ἀφεντικό του, τὴν ἄλλη μέρα πάλι ὁ Πατσιρᾶς μὲ ἐπικουρία ἔκανε ἐφοδο στὸ κατάστημα τοῦ Κωστοπούλου γιὰ νὰ τῆς βρέξῃ ἐνοῦς ὑπαλλήλου ποῦ τὸν πῆρε γιὰ ἐπικουρο τοῦ ὑπολλήλου τοῦ ποῦ τὸν γροθοπατινάρισε καὶ κεῖ τὸ βρισίδι πῆρε καὶ ἔδωσε. Εἶναι τώρα τρόπος ἐμπορικὸς αὐτός; Ντροπῆ, Πατσιρᾶ.

Προχτές

ἡ ἀστυνομία ἐξόρισε 4 λωποδύτας. Αὐτὸ μοιάζει, μὲς γράφει ἕνας, σὺν τοὺς μανιᾶτες, ποῦ ὅταν τσάκωναν λύκους δὲν τους σκότωναν ἀλλὰ τοὺς ντροπιάζαν καὶ ὕστερα τοὺς ἀμολοῦσαν, μὲ τὴν βεβαιότητα πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσουν νὰ τοὺς φᾶν τὰ πρόβατα. Θέλομε ὅμως νὰ μὰς πῆ αὐτὸς ποῦ μὰς γράφει αὐτὰ, τί ἤθελε νὰ τοὺς κάνῃ ἡ ἀστυνομία τοὺς λωποδύτας; Νὰ τοὺς μουσκετάρῃ; Σὺν ξαναγυρίσουν τοὺς ξανατσακόνουν καὶ ἔτσι βρεικόμαστε σὲ δουλειά;

Ὁ Γιάννης

Μαλανδράκης εἶναι ὑπάλληλος τοῦ τελωνείου καὶ ἔχει τὸ ἰδίωμα ἐκτός ποῦ χάνει τῶν ἐμπόρων τὰ ἀποσπάσματα ἀλλὰ ἀκόμη ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο ἰδίωμα, νὰ βρίζῃ νὰ τσακόνεται, νὰ δαίρῃ σὺν νὰ ἦναι παλαβός, ἐνῶ ὡς δημόσιος ὑπάλληλος πρέπει νὰ τὰ ἔχῃτε τρακόσα καὶ νὰ ἦναι ὑπερπαραευπροσήγορος πρὸς ὄλους τοὺς πάντας. Ἀπὸ ὅμως γενήθηκε ἔτσι ὁ ἀνθρωπος, ἄς βρίζῃ ὡς ποῦ νὰ σκάσῃ, ἢ ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ ἡ χολέρα καὶ τὸν θερίσῃ καὶ σωθῇ ἀπὸ τὸ στόμα του ποῦ εἶναι σὺν τοῦ χωνεῖ τὴν πόρτα. Μὰ ὄλοι σκαρτάδι στὸν Περαία μαζεύθησαν;

Στῆ

Σύρα ὁ Νομάρχης ἔχει ἕνα κλητῆρα νέον, αὐτὸς ἔχει τὴν καλὴ συνήθειαν νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ θέατρο ποῦ ἔχουν στὰ Βαπόρια καὶ κρυφοκταζῇ τῆς γυναικῆς ὅταν ντύωνται καὶ ξερογλύφεται, ὅταν δὲ ἀπολᾷ τὸ θέατρο καθάεται στὴν πόρτα καὶ ρωτᾷ: —Τί οἰκογένεια εἶναι αὐτή; Ποιὸς εἶναι αὐτός; Τί κορίτσι εἶναι κείνο κτλ. Βρὲ γαϊδοῦρι: Συριανὸ, παληάνθρωπε, ποιὸς σοῦδωσε τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃς αὐταῖς τῆς κουταμάρες καὶ κλητῆρας μάλιστα; Θὰ σὲ τσακώσουν κέμμια νυχτιά καὶ θὰ σοῦ ἀλλάξουν τὴν πίστη. Ὅριστε καὶ ἄλλος γενικός ἐπιθεωρητῆς καὶ αὐτοχειροτόνητος γάδραρος.

Οἱ Κασοδεαρεῖοι

ἔχουν οἱ κάτοικοι τῆς Κασίδας ἔχουν παρὰ πονα ἐναντίον τῆς κυρῆς δασκαίλας τῶν Βασ. Δουζίνα ποῦ ἔχει ἰδιοτεκὸ σχολεῖο, τὸ ὁποῖον πληρῶνει ὁ δῆμος.

Ἡ κυρία μας αὐτὴ ἔχει ὑπενουκισμένη τὴν μιὰ κάμαρα καὶ στριμωμένα 80 ἀρσενικοθήλυκα παιδιὰ στὴν ἄλλη κάμαρα, ὅπου κοιτεῖ νὰ τὰ σκάσῃ, ἔχει δὲ καὶ ἕνα δαιμόνιο νὰ μὴν ἀνοίγῃ τὰ παράθυρα ποτὲ νὰ ἀερίστουν. Δι' ἀπάναν λοιπὸν ταῦτα πάντα, ἡ κυρὰ δασκαίλα εἶναι τιμωρητῆα κατακριτέα καὶ... .. κόντεψε νὰ μὰς φύγῃ ἕνας ἀσχημὸς λόγος. Πῶ πῶ. Νὰ ξεκοινώσῃς τὸ δωμάτιο, ν' ἀραιώσῃς τὰ παιδιὰ, ν' ἀνοίγῃς τὰ παράθυρα, ἂν θέλῃς γάμαστε ἀγαπητέμοι, ἂν δὲν θέλῃς, θὰ βγάνωμε μιὰ γλώσσα σὺν παπούτσι καὶ τότε δὲν ξέρομε ποιὸς Ἰορδάνης θὰ σὲ ξεπλύῃ. Ἀνόητη, συχαμένη.

Κῶρον

ἐφέντη μπακαλόγατε Νικόλα Φαρούδα ποῦ εἶσαι στὰ Δαρδανέλια δὲν ντρέπεσαι νὰ ἦσαι σπιούνος τῶν Τούρκων καὶ νὰ καταστρέφῃς τοὺς ὀμοφύλους σου; Ντρομῶς. Μοῦ εἶσαι καὶ ἐπίτροπος στὰ σχολεῖα. Μούτρα γιὰ σιδερωμα. Δὲν ἀφίρεις τοὺς φουκαράδες τοῦ χριστιανικοῦ, στὰ χάλια τους μόνον τοὺς ἔγινες καὶ σὺ κουνουπι μέσα στ' αὐτὴ. Κουτσούλη. Ἄσι χάσου χαμένε. Πόσα πουλάς τῆς σαρδέλλαις στὸ μαγαζὶ σου; Κύτταξ νὰ τῆς κρύψῃς, γιὰ οἱ συμπολίτες σου ἔχουν σκοπὸ νὰ τῆς ἀγοράσουν ὄλαις μιὰ κουτομάρα καὶ νὰ σὲ πιάσουν μ' αὐταῖς.

Ὁ καθηγητῆς

κ. Σπαθῆς πῆγε νὰ σκάσῃ προχτές ποῦ τὸν εἶχαμε στρώσει μπροστὰ γιὰ τὴν τάχα ἐβρίσει τὸν Παληάνθρωπο στὸ Ἀρσακίον, πρᾶγμα ποῦ δὲν συνέβηκε ποτὲ, ἀρα θὰ πῆ, πῶς ἐκεῖνος ὁ κατεργάρος ποῦ μοῦ τῷγραψε, τόκανε γιὰ νὰ μὲ φουρκίσῃ ἀπάνω εἰς τὸ δικαίον μου καὶ περᾶξω τὸν κ. Σπαθῆ, τὸν ὁποῖον φαίνεται θὰ ἔχῃ στὸ στομάχι. Ὁραία ἰδέα καὶ ἐφεύρησι. Τώρα ἅμα κἀνέναν ἀπὸ σὰς ἔχεις παθος ἐναντίον ἄλλουνοῦ, νὰ λῆ πῶς ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ἔβρισε ἐμένα καὶ νὰ βάζῃ ἐμένα σὺν τρελῶ νὰ τσακῶνωμε μὲ ἀνθρώπους ποῦ δὲν μὲ πῆραξαν ποτέ τους, καὶ νὰ καθάωνται ἐκεῖνοι νὰ γελοῦν μὲ τὴν ζουσεκία μου. Ὁραία, πολὺ ὀραία ἰδέα. Παρακαλᾶται νὰ ἔρθῃ ὁ κ. Δέρβος, καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὸ χρεσινὸ του δεύτερο γράμμα.

Κῶρον

στρατιώτῃ ποῦ παραπονᾶσαι ἀπὸ τὸν Περαία ὅτι ἐνῶ πῆγες εἰς ἕνα ἀγγλικὸ σπιτί γιὰ δουλειὰ βρεγμένος καὶ ὅταν ἐφευγες καὶ εἶχε πιάσει ἡ φοβερὴ μπόρα δὲν σοῦπαν κάσες ὡς νὰ περᾶσῃ, μοῦ εἶπαν νὰ σοῦ πῶ, ὅτι τὸ θεωρῶσαν περιττὸ νὰ σοῦ κάνουν αὐτὸ τὸ κοπιμᾶν, καὶ διότι σὲ εἶδαν στρατιώτῃ καὶ διότι ἐπειδὴ καὶ ἦτον βρεγμένος δὲν φοβόσουν ἀπὸ βροχὴ κατὰ τὴν πακομιᾶ.

Πρὸς

τὸν κύρι Διευθυντῆ. Οἱ πολλοίς τῆς συνοικίας καὶ δρόμοι Προκατείου φέρνουν εἰς γινώσιον καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς καθαριότης, ὅτι ἀπέναντι στὸ σπιτί τοῦ Τσασοπούλου καὶ πρῶν Κριαζῆ ὑπάρχει μιὰ μάντρα ποῦ κατάντησε κοπρῶνας, κάθε διαβάτου καὶ ἴσως ξεφυρῶσει ἀπὸ κεῖ κέμμια χολερίνη. Ἄββε λοιπὸν ὅτι μέτρο χρειάζεται, γιὰ εἶναι μιὰ ἀηδία.

Κῶρο

ἔμπορα, σὺ ἀδερφέ, κατάντησες ἀνοικονόμητος καὶ ἄλλος ζετμπέκης. Ἐρχονται οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ χωριά νὰ τοὺς δώτῃς ἀδεια νὰ κόρτουν ξύλα καὶ σὺ καὶ τὰ ὑπαλληλοῦδιά σας τοὺς διόχνετε σὺν σκυλιά. Πῶς θὰ ζήσουν αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι; Ὅλοι τους ἡ περιουσία εἶναι τὸ ψωμὶ ὀλοῦ ποῦ ἔχουν καὶ πηγαίνουν καὶ κόρτουν ξύλα τέσσερες καὶ πέντε ὄραις δρόμο γιὰ νὰ τὰ πουλήσουν μίξιμου δαρχμῆ καὶ βγάνουν ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ τραβόγιον τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν τους, καὶ αὐτὸ τοὺς τὸ καθυστερεῖται; Πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ κἀνουν; νὰ γίνουν λησταὶ στὰ βουνά; Νὰ πῶς μὲ τοὺς ἀγρίους τρόπους σας ἀναγκάζεται κέμμια φορὰ τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνωνται κακοί. Κύτταξε καὶ διάταξε νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ εἶναι ἀμαρτία νὰ φοροῦν γιὰ τὸ χατῆρ σου καὶ τὰ κέρια τῶν ὑπαλληληδίων τόσοι φτωχοὶ καὶ τίμιοι χω-

